

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

4 martie 2020 *

„Recurs – Concurență – Controlul concentrărilor între întreprinderi – Regulamentul (CE) nr. 139/2004 – Articolul 4 alineatul (1) – Obligația de notificare prealabilă a concentrărilor – Articolul 7 alineatul (1) – Obligația de suspendare – Articolul 7 alineatul (2) – Exceptare – Noțiunea de «concentrare unică» – Articolul 14 alineatul (2) – Decizie de impunere a unor amenzi pentru punerea în aplicare a unei operațiuni de concentrare înainte de notificarea și de autorizarea acesteia – Principiul *ne bis in idem* – Principiul deducerii – Concurs de infracțiuni”

În cauza C-10/18 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 5 ianuarie 2018,

Mowi ASA, fostă Marine Harvest ASA, cu sediul în Bergen (Norvegia), reprezentată de R. Subiotto, QC,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de M. Farley și de F. Jimeno Fernández, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul M. Vilaras, președinte de cameră, domnii S. Rodin, D. Šváby, doamna K. Jürimäe (raportoare) și domnul N. Piçarra, judecători,

avocat general: domnul E. Tanchev,

grefier: domnul M. Longar, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 22 mai 2019,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 septembrie 2019,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Mowi ASA, fostă Marine Harvest ASA, solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 26 octombrie 2017, Marine Harvest/Comisia (T-704/14, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2017:753), prin care acesta a respins acțiunea având ca obiect anularea Deciziei C(2014) 5089 final a Comisiei Europene din 23 iulie 2014 de impunere a unei amenzi pentru punerea în aplicare a unei concentrări cu încălcarea articolului 4 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului [cazul M.7184 – Marine Harvest/Morpol (procedură conform articolului 14 alineatul (2))] (denumită în continuare „decizia în litigiu”) și, cu titlu subsidiar, anularea sau reducerea amenzilor care i-au fost aplicate.

Cadrul juridic

- 2 Considerentele (5), (6), (8), (20) și (34) ale Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi („Regulamentul CE privind concentrările”) (JO 2004, L 24, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 201) au următorul cuprins:

„(5) [...] ar trebui să se asigure că procesul de reorganizare nu provoacă daune durabile concurenței; prin urmare, dreptul comunitar trebuie să includă dispoziții care să reglementeze acele concentrări care pot afecta semnificativ concurența efectivă pe piața comună sau pe o parte semnificativă a acesteia.

(6) Prin urmare, este necesar un instrument juridic specific care să permită controlul eficient asupra tuturor concentrărilor în ceea ce privește efectul acestora asupra structurii concurenței în [Uniunea Europeană] și care să fie singurul instrument aplicabil acestor concentrări. [...]

[...]

(8) Dispozițiile care urmează să fie adoptate prin prezentul regulament ar trebui să se aplice unor schimbări structurale semnificative, al căror impact asupra pieței depășește frontierele naționale ale oricărui stat membru. Astfel de concentrări ar trebui examinate, ca regulă generală, exclusiv la nivelul [Uniunii], prin aplicarea unui sistem de tip «ghișeu unic» și în conformitate cu principiul subsidiarității.

[...]

(20) Este util să se definească noțiunea de concentrare astfel încât să fie incluse operațiunile care au ca rezultat modificări de durată asupra controlului întreprinderilor implicate și, prin urmare, asupra structurii pieței. În consecință, este oportun să se includă în sfera de aplicare a prezentului regulament toate societățile în comun care îndeplinesc în mod durabil toate funcțiile unei entități economice autonome. În plus, este oportun ca operațiunile care sunt strâns legate între ele printr-o legătură condițională sau care iau forma unei serii de tranzacții cu valori mobiliare desfășurate pe parcursul unei perioade de timp rezonabil de scurte să fie tratate ca fiind o singură concentrare.

[...]

(34) Pentru asigurarea unui control efectiv, întreprinderile ar trebui să aibă obligația de a notifica în prealabil concentrările cu dimensiune comunitară imediat după încheierea acordului, anunțarea ofertei publice sau achiziționarea pachetului de control. [...] Punerea în aplicare a concentrărilor ar trebui suspendată până la adoptarea unei decizii finale de către Comisie. Totuși, dacă este cazul, ar trebui să fie posibilă acordarea unei derogări de la această suspendare la cererea întreprinderilor implicate. [...]

3 Articolul 1 din acest regulament, intitulat „Sfera de aplicare”, prevede la alineatul (1):

„Fără a aduce atingere articolului 4 alineatul (5) și articolului 22, prezentul regulament se aplică tuturor concentrărilor cu dimensiune comunitară astfel cum sunt definite în prezentul articol.”

4 Articolul 3 din regulamentul menționat, intitulat „Definiția concentrării”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Se consideră că se realizează o concentrare în cazul în care modificarea de durată a controlului rezultă în urma:

(a) fuzionării a două sau mai multe întreprinderi independente anterior sau părți ale unor întreprinderi sau

(b) preluării, de către una sau mai multe persoane care controlează deja cel puțin o întreprindere sau de către una sau mai multe întreprinderi, fie prin achiziționarea de valori mobiliare sau de active, fie prin contract sau prin orice alte mijloace, a controlului direct sau indirect asupra uneia sau mai multor întreprinderi sau părți ale acestora.

(2) Controlul decurge din drepturi, contracte sau orice alte mijloace care, fie separat sau combinate și având în vedere considerentele de drept sau de fapt relevante, conferă posibilitatea exercitării unei influențe decisive asupra unei întreprinderi, în special prin:

(a) dreptul de proprietate sau dreptul de folosință integrală sau parțială asupra activelor unei întreprinderi;

(b) drepturi sau contracte care conferă o influență decisivă asupra structurii, voturilor sau deciziilor organelor unei întreprinderi.”

5 Articolul 4 din același regulament, intitulat „Notificarea prealabilă a concentrărilor și trimiterea prealabilă notificării la cererea părților care fac notificarea”, prevede la alineatul (1):

„Concentrările care au dimensiune comunitară definite în prezentul regulament trebuie notificate Comisiei înainte de punerea în aplicare și după încheierea acordului, anunțarea ofertei publice sau după preluarea pachetului de control.

Notificarea poate fi efectuată și în cazurile în care întreprinderile implicate demonstrează Comisiei intenția de bună-credință de a încheia un acord sau, în cazul unei oferte publice, în cazul în care și-au anunțat public intenția de a face o astfel de ofertă, cu condiția ca acordul sau oferta planificată să aibă ca rezultat o concentrare cu dimensiune comunitară.

În sensul prezentului regulament, termenul «concentrare notificată» include, de asemenea, concentrările planificate, notificate în conformitate cu al doilea paragraf. În sensul alineatelor (4) și (5) din prezentul articol, termenul «concentrare» include concentrările planificate în sensul celui de-al doilea paragraf.”

6 Articolul 7 din Regulamentul nr. 139/2004, intitulat „Suspendarea concentrărilor”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) O concentrare cu dimensiune comunitară astfel cum este definită la articolul 1 sau care trebuie examinată de către Comisie în temeiul articolului 4 alineatul (5) nu se pune în aplicare nici înainte de notificare și nici înainte de a fi declarată compatibilă cu piața comună în temeiul unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (b), articolul 8 alineatul (1) sau (2) sau pe baza unei prezumții în conformitate cu articolul 10 alineatul (6).

(2) Alineatul (1) nu împiedică punerea în aplicare a unei oferte publice sau a unei serii de tranzacții cu valori mobiliare, inclusiv cu valori mobiliare convertibile în alte tipuri de valori mobiliare, acceptate în vederea tranzacționării pe o piață de tipul bursei de valori, prin care se dobândește controlul în sensul articolului 3 de la vânzătorii diferiți, cu condiția ca:

- (a) concentrarea să fie notificată fără întârziere Comisiei în conformitate cu articolul 4 și
- (b) cel care dobândește controlul să nu exercite drepturile de vot aferente valorilor mobiliare în cauză sau să facă acest lucru numai pentru a menține valoarea integrală a investiției sale în temeiul unei derogări acordate de Comisie în conformitate cu alineatul (3).”

7 Potrivit articolului 14 alineatele (2)-(4) din acest regulament:

„(2) Comisia poate impune, printr-o decizie, amenzi care nu depășesc 10 % din cifra totală de afaceri a întreprinderii în cauză în sensul articolului 5 persoanelor menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (b) sau întreprinderilor în cauză în cazul în care, în mod intenționat sau din neglijență, acestea:

- (a) nu notifică o concentrare în conformitate cu articolul 4 sau articolul 22 alineatul (3) înainte de punerea în aplicare a acesteia, cu excepția cazurilor în care sunt autorizate în mod expres în acest sens în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) sau printr-o decizie adoptată în temeiul articolului 7 alineatul (3);
 - (b) realizează o concentrare prin încălcarea articolului 7;
 - (c) realizează o concentrare declarată incompatibilă cu piața comună printr-o decizie adoptată în temeiul articolului 8 alineatul (3) sau nu respectă orice măsură dispusă printr-o decizie adoptată în temeiul articolului 8 alineatul (4) sau (5);
 - (d) nu respectă o condiție sau o obligație impusă printr-o decizie adoptată în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (b), al articolului 7 alineatul (3) sau al articolului 8 alineatul (2) al doilea paragraf.
- (3) La stabilirea valorii amenzii se iau în considerare natura, gravitatea și durata încălcării.
- (4) Deciziile adoptate în temeiul alineatelor (1), (2) și (3) nu au caracter penal.”

Istoricul cauzei și decizia în litigiu

8 Istoricul cauzei a fost rezumat la punctele 1-37 din hotărârea atacată după cum urmează:

„1 [Reclamanta] este o societate de drept norvegian înscrisă la Bursa din Oslo (Norvegia) și la Bursa din New York (Statele Unite), care desfășoară activități de creștere și de prelucrare primară a somonului în Canada, în Chile, în Scoția, în Insulele Feroe, în Irlanda și în Norvegia, precum și de creștere și de prelucrare primară a halibutului alb în Norvegia. Reclamanta desfășoară de asemenea activități de prelucrare secundară în Belgia, în Chile, în Statele Unite, în Franța, în Irlanda, în Japonia, în Norvegia, în Țările de Jos, în Polonia și în Republica Cehă.

A. Achiziționarea Morpol de către reclamantă

2 La 14 decembrie 2012, reclamanta a încheiat un contract de cumpărare de acțiuni («Share Purchase Agreement», denumit în continuare «SPA») cu Friendmall Ltd și cu Bazmonta Holding Ltd, având ca obiect cesiunea acțiunilor pe care aceste societăți le dețineau în Morpol ASA.

- 3 Morpol este o societate care produce și prelucurează somon. [Această societate] produce somon de crescătorie și oferă o gamă largă de produse cu valoare adăugată pe bază de somon. Aceasta practică creșterea și prelucrarea primară a somonului în Scoția și în Norvegia. Aceasta desfășoară de asemenea activități de prelucrare secundară în Polonia, în Regatul Unit și în Vietnam. Înainte de achiziționarea sa de către reclamantă, Morpol era înscrisă la Bursa din Oslo.
- 4 Friendmall și Bazmonta Holding erau societăți private cu răspundere limitată constituite și înregistrate în Cipru. Cele două societăți erau controlate de o singură persoană, domnul M., fondatorul și fostul președinte și director general al Morpol.
- 5 Prin intermediul SPA, reclamanta a achiziționat o participație la Morpol de aproximativ 48,5 % din capitalul social al Morpol. Încheierea acestei achiziții (denumită în continuare «achiziția din decembrie 2012») a avut loc la 18 decembrie 2012.
- 6 La 17 decembrie 2012, reclamanta a anunțat, prin intermediul unui comunicat de bursă, că urma să lanseze o ofertă publică de cumpărare pentru restul acțiunilor Morpol. La 15 ianuarie 2013, reclamanta a prezentat, în conformitate cu Legea norvegiană privind tranzacționarea valorilor mobiliare, o astfel de ofertă publică obligatorie pentru restul acțiunilor Morpol, reprezentând 51,5 % din acțiunile societății. Potrivit dispozițiilor legii norvegiene, cumpărătorul a peste o treime din acțiunile unei societăți cotate la bursă este obligat să prezinte o ofertă obligatorie pentru restul acțiunilor acestei societăți.
- 7 La 23 ianuarie 2013, consiliul de administrație al Morpol a numit un nou președinte-director general în locul domnului M., întrucât acesta demisionase între timp cu începere de la 1 martie 2013, în urma unui angajament în acest sens care fusese inclus în SPA.
- 8 În urma reglementării și a punerii în aplicare a ofertei publice de cumpărare la 12 martie 2013, reclamanta deținea în total 87,1 % din acțiunile Morpol. În consecință, prin intermediul ofertei publice de cumpărare, reclamanta a achiziționat acțiuni reprezentând aproximativ 38,6 % din capitalul Morpol, pe lângă acțiunile reprezentând 48,5 % din capitalul Morpol pe care le obținuse deja prin achiziția din decembrie 2012.
- 9 Achiziționarea restului acțiunilor Morpol a avut loc la 12 noiembrie 2013. La 15 noiembrie 2013, o adunare generală extraordinară a decis să solicite radierea acțiunilor de la cotația Bursei din Oslo, să reducă numărul membrilor consiliului de administrație și să elimine comitetul de numire. La 28 noiembrie 2013, Morpol nu mai era cotată la Bursa din Oslo.

B. Faza prealabilă notificării

- 10 La 21 decembrie 2012, reclamanta a transmis [Comisiei] o cerere de alocare a unei echipe responsabile de dosarul său privind preluarea controlului exclusiv asupra Morpol. În această cerere, reclamanta a informat Comisia că achiziția din decembrie 2012 fusese încheiată și că nu își va exercita drepturile de vot înainte de adoptarea deciziei Comisiei.
- 11 Comisia a solicitat organizarea unei teleconferințe cu reclamanta, care a avut loc la 25 ianuarie 2013. În timpul teleconferinței, Comisia a solicitat informații privind structura operațiunii și clarificări privind aspectul dacă era posibil ca achiziția din decembrie 2012 să îi fi conferit deja reclamantei controlul asupra Morpol.
- 12 La 12 februarie 2013, Comisia a transmis reclamantei o solicitare de informații privind dobândirea eventuală a unui control *de facto* asupra Morpol în urma achiziției din decembrie 2012. Aceasta a solicitat de asemenea să îi fie furnizate ordinea de zi și procesul-verbal al adunărilor generale ale

Morpol și ale reuniunilor consiliului de administrație al Morpol din ultimii trei ani. Reclamanta a răspuns parțial la această cerere la 19 februarie 2013 și a furnizat un răspuns complet la aceasta la 25 februarie 2013.

- 13 La 5 martie 2013, reclamanta a prezentat un prim proiect de formular de notificare, astfel cum figurează în anexa I la Regulamentul (CE) nr. 802/2004 al Comisiei din 21 aprilie 2004 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (JO 2004, L 133, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 2, p. 3) (denumit în continuare «primul proiect de formular CO»). Primul proiect de formular CO era axat în esență pe o piață globală care cuprindea creșterea, precum și prelucrarea primară și secundară a somonului, indiferent de origine.
- 14 La 14 martie 2013, Comisia a transmis reclamantei o solicitare de informații suplimentare privind primul proiect de formular CO. La 16 aprilie 2013, reclamanta a răspuns acestei solicitări de informații. Comisia a considerat că acest răspuns era incomplet și a transmis alte solicitări de informații la 3 mai, la 14 iunie și la 10 iulie 2013. Reclamanta a răspuns acestor cereri la 6 iunie, la 3 iulie și, respectiv, la 26 iulie 2013.

C. Notificarea și decizia de autorizare a concentrării sub rezerva respectării anumitor angajamente

- 15 La 9 august 2013, operațiunea [de concentrare] a fost notificată în mod oficial Comisiei.
- 16 În cadrul unei reuniuni de bilanț care a avut loc la 3 septembrie 2013, Comisia a informat reclamanta și Morpol cu privire la faptul că avea îndoieli serioase referitoare la compatibilitatea operațiunii cu piața internă în ceea ce privește o piață potențială a somonului scoțian.
- 17 Pentru a elimina îndoielile serioase identificate de Comisie, reclamanta a propus, la 9 septembrie 2013, angajamente, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din [Regulamentul nr. 139/2004]. Comisia a supus aceste angajamente inițiale unei consultări a pieței. După anumite modificări, o serie de angajamente finale au fost prezentate la 25 septembrie 2013. Reclamanta s-a angajat să vândă aproximativ trei pătrimi din capacitatea de creștere a somonului scoțian cu privire la care exista o suprapunere între părțile la concentrare, înlăturând astfel îndoielile serioase identificate de Comisie.
- 18 La 30 septembrie 2013, Comisia a adoptat Decizia C(2013) 6449 (cazul COMP/M.6850 – Marine Harvest/Morpol) (denumită în continuare «decizia de autorizare»), în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, autorizând operațiunea de concentrare, cu condiția respectării integrale a angajamentelor propuse.
- 19 În decizia de autorizare, Comisia a constatat că achiziția din decembrie 2012 conferise deja reclamantei controlul exclusiv *de facto* asupra Morpol. Aceasta a afirmat că nu putea fi exclusă o încălcare a obligației de [suspendare] prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 și a obligației de notificare prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat. Aceasta a precizat de asemenea că exista posibilitatea să examineze, în cadrul unei proceduri separate, dacă trebuia să fie aplicată o sancțiune în temeiul articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004.

D. [Decizia în litigiu] și procedura care a condus la adoptarea acesteia

- 20 Prin scrisoarea din 30 ianuarie 2014, Comisia a informat reclamanta că era în curs o anchetă privind eventualele încălcări ale articolului 7 alineatul (1) și ale articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004.

- 21 La 31 martie 2014, Comisia a adresat reclamantei o comunicare privind obiecțiunile în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul nr. 139/2004 (denumită în continuare «comunicarea privind obiecțiunile»). În comunicarea privind obiecțiunile, Comisia a ajuns la concluzia preliminară potrivit căreia reclamanta încălcăse în mod intenționat sau cel puțin din neglijență articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004.
- 22 La 30 aprilie 2014, reclamanta a răspuns la comunicarea privind obiecțiunile. La 6 mai 2014, reclamanta a prezentat argumentele care figurează în răspunsul său în cursul unei audieri. La 7 iulie 2014, a avut loc o reuniune a Comitetului consultativ în materie de concentrări între întreprinderi.
- 23 La 23 iulie 2014, Comisia a adoptat [decizia în litigiu].
- 24 Primele trei articole din dispozitivul [deciziei în litigiu] au următorul cuprins:

«*Articolul 1*

Prin punerea în aplicare a unei concentrări de dimensiune comunitară în perioada dintre 18 decembrie 2012 și 30 septembrie 2013, înainte ca aceasta să fie notificată și declarată compatibilă cu piața internă, [reclamanta] a încălcat articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din [Regulamentul nr. 139/2004].

Articolul 2

O amendă de 10 000 000 de euro este aplicată [reclamantei] pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) din [Regulamentul nr. 139/2004], menționată la articolul 1.

Articolul 3

O amendă de 10 000 000 de euro este aplicată [reclamantei] pentru încălcarea articolului 7 alineatul (1) din [Regulamentul nr. 139/2004], menționată la articolul 1.»

- 25 În [decizia în litigiu], Comisia a considerat mai întâi că reclamanta dobândise controlul exclusiv *de facto* asupra Morpol după încheierea achiziției din decembrie 2012, întrucât reclamanta ar fi avut cvasicertitudinea de a obține majoritatea la adunările generale, ținând seama de cota participației sale (48,5 %) și de nivelul de prezență a celorlalți acționari la adunările generale din cursul anilor anteriori.
- 26 Comisia a considerat, în continuare, că achiziția din decembrie 2012 nu beneficia de derogarea prevăzută la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004. În această privință, ea a arătat că articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 se aplică doar în cazul ofertelor publice sau al unei serii de tranzacții cu valori mobiliare în care controlul în sensul articolului 3 din Regulamentul nr. 139/2004 este dobândit «de la vânzători diferiți». Potrivit Comisiei, în speță, pachetul de control a fost achiziționat de la un singur vânzător, respectiv domnul M., prin intermediul societăților Friendmall și Bazmonta Holding, în cadrul achiziției din decembrie 2012.
- 27 Potrivit Comisiei, articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 nu este menit să se aplice situațiilor în care un pachet semnificativ de acțiuni este achiziționat de la un singur vânzător și în care se poate stabili cu ușurință, pe baza voturilor exprimate la adunările generale ordinare și extraordinare anterioare, că acest pachet de acțiuni va conferi controlul exclusiv *de facto* asupra societății-țintă.

- 28 Comisia a arătat, în plus, că achiziția din decembrie 2012, care fusese încheiată la 18 decembrie 2012, nu făcea parte din punerea în aplicare a ofertei publice de cumpărare, care a fost realizată între 15 ianuarie și 26 februarie 2013. Aceasta a considerat că faptul că achiziția din decembrie 2012 era susceptibilă să fi declanșat obligația reclamantei de a lansa oferta publică de cumpărare a restului acțiunilor Morpol era lipsit de relevanță, întrucât controlul *de facto* fusese deja dobândit prin intermediul unui singur vânzător.
- 29 Comisia a apreciat, în plus, că trimiterile reclamantei la surse juridice potrivit cărora s-ar considera că «mai multe etape unitare» constituie o concentrare unică atunci când fac, *de iure* sau *de facto*, obiectul unei legături condiționale păreau a fi deplasate. Aceasta a subliniat că reclamanta dobândise controlul asupra Morpol prin intermediul unei singure achiziții de 48,5 % din acțiunile Morpol, iar nu prin intermediul unor operațiuni parțiale multiple având ca obiect elemente ale activelor ce constituie, în definitiv, o singură entitate economică.
- 30 Comisia a arătat că, potrivit articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 139/2004, la stabilirea valorii amenzii se iau în considerare natura, gravitatea și durata încălcării.
- 31 Aceasta a considerat că orice încălcare a articolului 4 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 este, prin natura sa, o încălcare gravă.
- 32 În cadrul aprecierii gravității încălcării, Comisia a luat în considerare faptul că, în opinia sa, reclamanta săvârșise încălcarea din neglijență, că concentrarea în discuție genera îndoieli serioase în ceea ce privește compatibilitatea sa cu piața internă, precum și faptul că existau cauze anterioare privind încălcări procedurale în care erau implicate reclamanta și alte societăți.
- 33 În ceea ce privește durata încălcării, Comisia a arătat că o încălcare a articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 este o încălcare instantanee și că aceasta fusese săvârșită, în speță, la 18 decembrie 2012, și anume la data punerii în aplicare a concentrării. Aceasta a considerat, în plus, că o încălcare a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 este o încălcare continuă și că aceasta durase, în speță, de la 18 decembrie 2012 până la 30 septembrie 2013, respectiv de la data realizării achiziției din decembrie 2012 până la data autorizării sale. Potrivit Comisiei, durata de 9 luni și 12 zile era deosebit de lungă.
- 34 Comisia a reținut, ca circumstanță atenuantă, faptul că reclamanta nu își exercitase drepturile de vot în cadrul Morpol și că aceasta din urmă rămăsese o entitate separată de reclamantă pe durata procedurii de control al concentrării.
- 35 Aceasta a reținut, de asemenea, drept circumstanță atenuantă faptul că reclamanta transmisese o cerere de alocare a unei echipe la câteva zile după încheierea achiziției din decembrie 2012.
- 36 În schimb, Comisia nu a reținut existența unor circumstanțe agravante.
- 37 Comisia a considerat că, în cazul unei întreprinderi de talia reclamantei, quantumul sancțiunii trebuie să fie semnificativ pentru ca aceasta să aibă un efect disuasiv. Aceasta ar fi situația *a fortiori* în cazul în care operațiunea de concentrare în discuție a generat îndoieli serioase în ceea ce privește compatibilitatea sa cu piața internă.”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 9 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 3 octombrie 2014, recurenta a formulat o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu și, în subsidiar, anularea sau reducerea amenzilor aplicate de Comisie.

- 10 În susținerea acțiunii formulate, aceasta a invocat cinci motive, dintre care numai primul și al treilea prezintă interes pentru prezentul recurs. Primul motiv era întemeiat pe o „eroare vădită de drept și de fapt”, întrucât, prin decizia în litigiu, s-a respins aplicabilitatea articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004. Al treilea motiv era întemeiat pe încălcarea principiului general *ne bis in idem*.
- 11 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate.

Concluziile părților în recurs

- 12 Prin recursul formulat, recurenta solicită Curții:
- anularea în tot sau în parte a hotărârii atacate, în măsura în care respinge acțiunea formulată împotriva deciziei în litigiu;
 - anularea deciziei în litigiu sau, cu titlu subsidiar, anularea amenzilor care i-au fost aplicate sau, cu titlu foarte subsidiar, reducerea substanțială a cuantumului acestor amenzi;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată și a altor cheltuieli efectuate de aceasta în cadrul procedurii în fața Curții și a Tribunalului;
 - dacă este necesar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal pentru ca acesta să se pronunțe din nou în conformitate cu hotărârea Curții, și
 - luarea oricăror alte măsuri pe care Curtea le consideră adecvate.
- 13 Comisia solicită respingerea recursului și obligarea recurenteii la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 14 În susținerea recursului, recurenta invocă două motive. Primul motiv este întemeiat pe o eroare de drept întrucât Tribunalul a încălcat articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004. Al doilea motiv este întemeiat pe o eroare de drept întrucât Tribunalul a încălcat principiul *ne bis in idem*, principiul deducerii și principiul care guvernează concursul de infracțiuni.
- 15 În ședința în fața Curții, recurenta a invocat un motiv nou, întemeiat pe nelegalitatea articolului 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004.

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

- 16 Primul motiv de recurs se împarte în două aspecte.
- 17 Prin intermediul primului aspect al acestui motiv, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, la punctele 70, 150 și 151, precum și la punctul 230 din hotărârea atacată, interpretând în mod eronat noțiunea de „concentrare unică”, în sensul considerentului (20) al Regulamentului nr. 139/2004.
- 18 Prin faptul că a statuat, la punctele 70 și 230 din hotărârea atacată, că nu era necesar să se examineze argumentele recurenteii potrivit cărora exista o condiționalitate între achiziția din decembrie 2012 și oferta publică de cumpărare în cauză, Tribunalul nu ar fi respectat criteriul pertinent pentru a stabili

dacă operațiunile multiple pot fi asimilate unei operațiuni de concentrare unică, care ar consta în faptul că aceste operațiuni fac obiectul unei legături condiționale, iar nu în momentul în care are loc operațiunea prin care este dobândit controlul.

- 19 În această privință, în primul rând, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, în special la punctele 150 și 151 din hotărârea atacată, atunci când a apreciat că considerentul (20) al Regulamentului nr. 139/2004 nu constituie temeiul adecvat pentru interpretarea noțiunii de „concentrare unică”. Or, în opinia sa, acest considerent reflectă în mod clar intenția legiuitorului de a trata ca o „concentrare unică” toate operațiunile „strâns legate între ele prin faptul că fac obiectul unei legături condiționale”.
- 20 Constatarea efectuată de Tribunal la punctul 150 din hotărârea atacată, potrivit căreia considerentul (20) menționat nu este decât o „singură teză, foarte scurtă” și nu constituie o normă juridică obligatorie din punct de vedere juridic, nu ar permite Tribunalului să infirme interpretarea pe care recurenta o reține în privința noțiunii de „concentrare unică”. Astfel, recurenta consideră că acesta a omis să ia în considerare faptul că același considerent a fost exprimat într-o normă juridică obligatorie, și anume articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, care face referire la ofertele publice de cumpărare sau de schimb și la o serie de tranzacții cu valori mobiliare. Pe de altă parte, Tribunalul ar fi respins această interpretare întemeindu-se, la punctele 106-109 din hotărârea atacată, pe Comunicarea jurisdicțională consolidată a Comisiei în temeiul Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (JO 2008, C 95, p. 1), care ar constitui, potrivit jurisprudenței Curții, un ansamblu de orientări fără caracter obligatoriu. În plus, Tribunalul ar fi efectuat o interpretare eronată a aceluiași considerent (20), la punctul 151 din hotărârea atacată, afirmând că, dacă ar trebui reținută aceeași interpretare, toate operațiunile „care fac obiectul unei legături condiționale” ar fi tratate ca o concentrare unică, chiar dacă acestea nu au condus la o preluare a controlului.
- 21 În al doilea rând, recurenta consideră că achiziția din decembrie 2012 și oferta publică de cumpărare în cauză făceau obiectul unei legături condiționale și constituiau, în consecință, o concentrare unică.
- 22 Pe de o parte, aceasta susține că, în speță, condiția care leagă această ofertă publică de cumpărare și achiziția din decembrie 2012 este prevăzută de Legea norvegiană privind negocierea de valori mobiliare, ceea ce ar reprezenta nivelul de condiționalitate cel mai ridicat posibil. În special, această condiție ar decurge din dreptul norvegian care pune în aplicare Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare (JO 2004, L 142, p. 12, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 44). Or, Tribunalul nu ar fi repus în discuție această împrejurare.
- 23 Pe de altă parte, existența unei legături condiționale între oferta publică și achiziția din decembrie 2012 ar fi de asemenea confirmată de comunicarea jurisdicțională consolidată menționată la punctul 20 din prezenta hotărâre, potrivit căreia două sau mai multe tranzacții pot fi legate *de iure* sau *de facto*. În speță, achiziția din decembrie 2012 și oferta publică de cumpărare în cauză ar fi legate *de iure* printr-o condiționalitate reciprocă, în măsura în care această ofertă publică de cumpărare ar deveni obligatorie prin realizarea achiziției din decembrie 2012 și ar fi condiționată de aceasta. De asemenea, aceste două operațiuni ar fi legate *de facto*, întrucât, în conformitate cu punctul 43 din această comunicare, pe plan economic, „fiecare dintre tranzacții depinde în mod necesar de finalizarea [celeilalte]”. Aceste două tranzacții ar fi fost avute în vedere și ar fi fost convenite simultan și executate în vederea realizării aceluiași obiectiv economic, și anume achiziționarea tuturor acțiunilor în circulație ale Morpol.
- 24 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a interpretat în mod eronat rațiunea de a fi a excepției prevăzute la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004.

- 25 În primul rând, recurenta susține că abordarea formalistă reținută de Tribunal este inadecvată pentru interpretarea obiectivului urmărit de această exceptare, care impune o analiză a obiectivului politic al acesteia din urmă. Astfel, Tribunalul ar fi adoptat o abordare restrictivă respingând, la punctele 174-189 din hotărârea atacată, relevanța Cărții verzi privind revizuirea Regulamentului (CEE) nr. 404/89 al Consiliului [COM(2001) 745 final, denumită în continuare „Cartea verde”], care încuraja extinderea domeniului de aplicare al exceptării menționate pentru a facilita achizițiile. În plus, punctul 189 din hotărârea atacată s-ar întemeia pe o distincție formalistă între structurile de tranzacții și ar respinge, în mod eronat, aplicarea articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 în cazul unei structuri de tranzacții atunci când controlul este susceptibil să fi fost dobândit înainte de lansarea unei oferte publice de cumpărare.
- 26 În al doilea rând, obiectivul politic al exceptării prevăzute la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 ar consta în a facilita ofertele publice și preluările oculte, cu condiția respectării unor condiții riguroase de evitare a modificărilor structurii pieței înainte de adoptarea de către Comisie a unei decizii referitoare la concentrarea notificată. Astfel, cumpărătorul ar putea, în principiu, să achiziționeze acțiuni ale societății-țintă, dar nu le-ar putea utiliza efectiv înainte de autorizarea acestei concentrări de către Comisie, ceea ce nu ar împiedica această instituție să își exercite competențele de control al concentrărilor.
- 27 Nu ar fi justificat să se refuze aplicarea exceptării prevăzute la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 unei anumite structuri de tranzacții atunci când controlul este susceptibil să fi fost dobândit înainte de lansarea unei oferte publice de cumpărare. La punctul 134 din Cartea verde, Comisia ar fi recunoscut că achiziționarea unei societăți cotate la bursă ar trebui să beneficieze de derogarea prevăzută la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, pentru motivul că, „[i]n scenariile de acest gen, va fi în mod normal puțin practic și artificial să se considere că concentrarea intervine la răscumpărarea acțiunii sau a blocului de acțiuni care conferă cumpărătorului controlul (*de facto*) al întreprinderii-țintă”. Deși această afirmație privea preluările oculte, aceasta ar fi valabilă și pentru ofertele publice de cumpărare sau de schimb.
- 28 Astfel, apreciind că această dispoziție nu se aplica unei structuri de tranzacții în care controlul era susceptibil să fi fost dobândit înainte de lansarea unei oferte publice de cumpărare, Tribunalul ar fi operat o diferențiere formalistă între structurile de tranzacții, determinând o insecuritate în ceea ce privește tranzacțiile care intră sub incidența exonerării menționate și ar fi expus cumpărătorii unor riscuri practice și financiare importante.
- 29 În al treilea rând, recurenta se referă la Decizia Comisiei din 20 ianuarie 2005 (cazul Orkla/Elkem – COMP/M.3709), care ar privi o situație similară celei în discuție în speță, în care această instituție ar fi admis în special că dobânditorul unei participații care conducea la o ofertă publică obligatorie se expunea unor riscuri financiare grave în așteptarea aprobării acestei achiziții de către Comisie.
- 30 În al patrulea rând, recurenta susține că o interpretare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 în sensul că se aplică tuturor ofertelor publice de cumpărare sau de schimb ar facilita obiectivele controlului concentrărilor, permițând Comisiei să țină seama de rata definitivă a participației achiziționate și de diferite efecte ale operațiunii avute în vedere.
- 31 În al cincilea rând, recurenta susține că, în speță, s-a conformat articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 prin faptul că a notificat concentrarea fără întârziere, și anume la trei zile de la încheierea achiziției din decembrie 2012, și prin faptul că s-a abținut de la exercitarea drepturilor de vot aferente acțiunilor achiziționate, ceea ce Tribunalul nu ar fi repus în discuție.
- 32 Comisia contestă argumentele recurente și consideră că primul motiv nu este întemeiat.

Aprecierea Curții

- 33 Prin intermediul primului motiv, ale cărui două aspecte trebuie examinate împreună, recurenta contestă în esență interpretarea dată de Tribunal articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, care l-a determinat să respingă primul motiv de anulare.
- 34 În această privință, trebuie amintit că alineatul (2) al articolului 7 din Regulamentul nr. 139/2004 prevede că, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de această dispoziție, alineatul (1) al acestui articol nu împiedică punerea în aplicare a unei oferte publice de cumpărare sau de schimb sau a unor tranzacții prin care controlul, în sensul articolului 3 din acest regulament, este dobândit de la vânzătorii diferiți prin intermediul unei serii de tranzacții cu valori mobiliare.
- 35 Este necesar să se constate că Tribunalul a examinat, la punctele 68-83 din hotărârea atacată, aplicabilitatea articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 în cazul situației în discuție în speță numai în raport cu achiziția din decembrie 2012.
- 36 Acesta a arătat, pe de o parte, la punctele 69 și 70 din hotărârea atacată, că încălcarea articolului 7 alineatul (1) și a articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, constatată de Comisie, decurgea doar din achiziția din decembrie 2012, și anume din operațiunea prin care recurenta a dobândit controlul asupra Morpol. În măsura în care această operațiune a intervenit înainte de oferta publică de cumpărare în cauză, acesta a concluzionat că articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 era lipsit de relevanță în măsura în care această dispoziție viza ofertele publice de cumpărare.
- 37 Pe de altă parte, Tribunalul a exclus de asemenea aplicabilitatea articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, în măsura în care această dispoziție vizează punerea în aplicare a unor tranzacții prin care controlul, în sensul articolului 3 din acest regulament, este dobândit de la vânzătorii diferiți, prin intermediul unei serii de tranzacții cu valori mobiliare. Astfel cum reiese din coroborarea punctelor 75 și 79-81 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că recurenta a dobândit controlul asupra Morpol de la un singur vânzător prin intermediul unei singure tranzacții cu valori mobiliare, și anume achiziția din decembrie 2012. În ceea ce privește oferta publică de cumpărare în cauză, aceasta a intervenit, potrivit Tribunalului, la o dată la care recurenta deținea deja controlul exclusiv *de facto* asupra Morpol, ca urmare a achiziției din decembrie 2012.
- 38 Or, în fața Tribunalului, recurenta a susținut în esență că achiziția din decembrie 2012 și oferta publică de cumpărare în cauză, ca urmare a legăturilor existente între ele, constituiau etapele unei concentrări unice, astfel încât, în temeiul alineatului (2) al articolului 7 din Regulamentul nr. 139/2004, alineatul (1) al acestui articol nu era aplicabil acestei concentrări.
- 39 La punctele 85-229 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat argumentele invocate de recurentă în susținerea acestei teze și le-a respins. Astfel, acesta a arătat, în acest context, că noțiunea de „concentrare unică” nu este menită să se aplice într-un caz în care controlul exclusiv *de facto* asupra singurei societăți-țintă este dobândit de la un singur vânzător, prin intermediul unei singure tranzacții private, chiar și atunci când aceasta este urmată de o ofertă publică obligatorie.
- 40 În cadrul primului motiv de recurs, recurenta susține în esență că o asemenea interpretare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 este eronată, întrucât această dispoziție, interpretată în lumina considerentului (20) al acestui regulament, trebuia interpretată în mod larg, astfel încât dispoziția menționată era aplicabilă achiziției din decembrie 2012 și ofertei publice de cumpărare în cauză, întrucât aceste două operațiuni constituiau etapele unei concentrări unice.

- 41 În primul rând, recurenta consideră că Tribunalul nu a respectat, în interpretarea dată articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004, noțiunea de „concentrare unică”, astfel cum reiese din considerentul (20) al Regulamentului nr. 139/2004, care constituie, în opinia sa, temeiul juridic adecvat pentru această interpretare.
- 42 În această privință, astfel cum Tribunalul a arătat în mod întemeiat la punctul 91 din hotărârea atacată, este necesar să se constate că noțiunea de „concentrare unică” figurează numai în considerentul (20) al Regulamentului nr. 139/2004, iar nu la articolele din acest regulament.
- 43 La punctul 150 din hotărârea atacată, Tribunalul a apreciat că acest considerent nu conținea totuși o definiție exhaustivă a condițiilor în care două operațiuni constituie o concentrare unică. În acest sens, Tribunalul s-a întemeiat pe natura specifică a considerentului menționat, care, deși poate permite clarificarea interpretării care trebuie dată unei norme de drept, nu poate, întrucât nu are o valoare juridică obligatorie proprie, să constituie o astfel de normă.
- 44 Or, deși, astfel cum recunoaște recurenta prin argumentele pe care le invocă, considerentul (20) al Regulamentului nr. 139/2004 poate servi drept element de interpretare a dispozițiilor acestui regulament, ea nu poate deduce în mod valabil doar din modul de redactare a acestui considerent o interpretare a noțiunii de „concentrare unică” care nu ar fi conformă cu aceste dispoziții. În acest sens, Curtea a avut, de altfel, ocazia să indice, de mai multe ori, că considerentele unui act al Uniunii nu au valoare juridică obligatorie și nu pot fi invocate în mod util pentru a deroga de la înseși dispozițiile actului în cauză și nici pentru a interpreta aceste dispoziții într-un sens vădit contrar modului lor de redactare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 ianuarie 2006, IATA și ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, punctul 76, precum și Hotărârea din 2 aprilie 2009, Tyson Parketthandel, C-134/08, EU:C:2009:229, punctul 16).
- 45 Prin urmare, recurenta nu se poate întemeia pe o interpretare largă a textului considerentului (20) al Regulamentului nr. 139/2004 pentru a extinde domeniul de aplicare al articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004.
- 46 În această privință, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 71 din hotărârea atacată, articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 permite, în anumite împrejurări, punerea în aplicare a unei oferte publice de cumpărare înainte de notificarea acesteia Comisiei și înainte ca aceasta să fi fost autorizată de aceasta din urmă, chiar dacă operațiunea respectivă constituie o concentrare de dimensiune comunitară, în sensul articolului 3 din acest regulament.
- 47 Or, articolul 7 alineatul (1) din regulamentul menționat, care interzice realizarea unei concentrări, limitează această interdicție doar la concentrări, astfel cum sunt definite la articolul 3 din același regulament (Hotărârea din 31 mai 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, punctul 43).
- 48 În măsura în care articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 constituie o derogare de la interdicția respectivă, se impune, pentru a defini domeniul de aplicare al acestei dispoziții, să fie luată în considerare noțiunea de „concentrare” care figurează la articolul 3 menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 mai 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, punctul 44).
- 49 Potrivit articolului 3 din Regulamentul nr. 139/2004, se consideră că se realizează o concentrare în cazul în care modificarea de durată a controlului rezultă în urma fuzionării a două sau mai multe întreprinderi independente anterior sau părți ale unor întreprinderi sau a preluării, de către una sau mai multe persoane care controlează deja cel puțin o întreprindere sau de către una sau mai multe întreprinderi, a controlului direct sau indirect asupra uneia sau mai multor întreprinderi sau părți ale acestora, înțelegându-se că controlul decurge din posibilitatea, conferită de drepturi, contracte sau alte mijloace, a exercitării unei influențe decisive asupra unei întreprinderi (Hotărârea din 31 mai 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, punctul 45).

- 50 În consecință, punerea în aplicare a unei concentrări are loc imediat ce părțile implicate în concentrare realizează operațiuni care contribuie la modificarea de durată a controlului asupra întreprinderii-țintă (Hotărârea din 31 mai 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, punctul 46).
- 51 Deși considerentul (20) al Regulamentului nr. 139/2004 prevede, desigur, că trebuie tratate ca o singură concentrare operațiuni strâns legate prin faptul că fac obiectul unei legături condiționale sau iau forma unei serii de tranzacții cu valori mobiliare desfășurate pe parcursul unei perioade rezonabil de scurte, numai operațiunile necesare pentru a ajunge la o modificare a controlului sunt susceptibile să intre în domeniul de aplicare al articolului 7 din acest regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 mai 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, punctele 48 și 49).
- 52 În aceste condiții, este necesar să se constate că Tribunalul a statuat fără a săvârși o eroare de drept, la punctul 70 din hotărârea atacată, că articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 este lipsit de relevanță într-o situație în care controlul este conferit în cadrul unei prime tranzacții private, deși aceasta este urmată de o ofertă publică de cumpărare, aceasta din urmă nefiind necesară pentru a ajunge la o schimbare de control asupra unei întreprinderi vizate de concentrarea în cauză.
- 53 De aici rezultă că Tribunalul a respins de asemenea în mod întemeiat argumentele recurenteii întemeiate pe existența, în speță, a unei concentrări unice, în măsura în care, astfel cum a arătat în esență la punctul 151 din hotărârea atacată, acestea ar conduce la includerea în noțiunea de „concentrare unică” și, prin urmare, în domeniul de aplicare al articolului 7 din Regulamentul nr. 139/2004 a operațiunilor care, deși accesorii concentrării, nu prezintă o legătură funcțională directă cu realizarea acesteia.
- 54 Prin urmare, recurenta nu poate susține că o tranzacție care nu este necesară pentru a se ajunge la o schimbare de control asupra unei întreprinderi, precum o ofertă publică de cumpărare lansată după preluarea controlului asupra întreprinderii-țintă, intră sub incidența noțiunii de „concentrare” prevăzute la articolele 3 și 7 din Regulamentul nr. 139/2004.
- 55 În consecință, trebuie înlăturate argumentele recurenteii întemeiate pe o interpretare eronată a noțiunii de „concentrare unică”.
- 56 În al doilea rând, recurenta susține că interpretarea de către Tribunal a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 este contrară obiectivului urmărit de această dispoziție. În această privință, ea arată că dispoziția menționată urmărește să faciliteze ofertele publice și preluările oculte, astfel încât articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 se aplică structurilor de tranzacții în care controlul este susceptibil să fi fost dobândit înainte de lansarea unei oferte publice de cumpărare.
- 57 Trebuie să se constate că recurenta recunoaște că interpretarea sa largă a noțiunii de „concentrare unică” ar conduce la a conferi articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 un domeniu de aplicare mai larg decât cel care rezultă din modul de redactare a acestei dispoziții.
- 58 La punctele 200 și 201 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat în mod întemeiat – și astfel cum admite recurenta – că articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 prevede o excepție de la articolul 7 alineatul (1) din acest regulament, care trebuie interpretată în mod strict.
- 59 Or, după cum s-a arătat la punctul 57 din prezenta hotărâre și astfel cum a subliniat Tribunalul la punctele 202-204 din hotărârea atacată, interpretarea invocată de recurentă ar echivala cu extinderea domeniului de aplicare al excepției prevăzute la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004.
- 60 În aceste condiții, argumentele recurenteii întemeiate pe faptul că o astfel de interpretare ar fi justificată de obiectivele dreptului Uniunii în domeniul avut în vedere, astfel cum ar reieși din Directiva 2004/25 sau din Cartea verde, trebuie înlăturate.

- 61 De asemenea, argumentul recurenței potrivit căruia interpretarea articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004 ar permite facilitarea evaluării pe fond a concentrării nu poate fi admis. Astfel, un asemenea argument, referitor la examinarea compatibilității concentrării cu piața internă, este lipsit de relevanță în ceea ce privește aspectul prealabil dacă această concentrare era susceptibilă să fie exceptată de la o notificare către Comisie, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004.
- 62 Prin urmare, este necesar să se înlăture ca nefondate argumentele recurenței întemeiate pe nerespectarea obiectivului vizat la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004.
- 63 În al treilea rând, din cuprinsul punctelor 52 și 55 din prezenta hotărâre rezultă că argumentele recurenței întemeiate pe faptul că, pe de o parte, exista o legătură condițională între achiziția din decembrie 2012 și oferta publică de cumpărare în cauză și, pe de altă parte, că recurenta s-a conformat condițiilor prevăzute la articolul 7 alineatul (2) din acest regulament trebuie respinse.
- 64 Astfel, după cum a arătat în mod întemeiat Tribunalul la punctele 229 și 230 din hotărârea atacată, în măsura în care noțiunea de „concentrare unică” nu este menită să se aplice într-un caz în care controlul exclusiv *de facto* este dobândit de la un singur vânzător prin intermediul unei singure tranzacții, aspectul existenței unei condiționalități *de facto* sau *de iure* între achiziția din decembrie 2012 și oferta publică de cumpărare în cauză este lipsit de relevanță. Aceeași concluzie se impune *a fortiori* în ceea ce privește aspectul dacă recurenta a respectat condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 139/2004.
- 65 Având în vedere ansamblul considerațiilor precedente, primul motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al doilea motiv

- 66 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta susține că, prin faptul că a statuat, în special la punctele 306, 319, 339-344 și 362 din hotărârea atacată, că Comisia putea aplica amenzi distincte recurenței, una pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, iar cealaltă pentru încălcarea obligației de suspendare prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din acest regulament, Tribunalul a încălcat principiul *ne bis in idem*, principiul deducerii și principiul care guvernează concursul de infracțiuni.
- 67 Al doilea motiv de recurs cuprinde două aspecte.

Cu privire la primul aspect

– Argumentația părților

- 68 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a aplicat în speță principiul *ne bis in idem* sau, în subsidiar, principiul deducerii.
- 69 Această eroare de drept s-ar situa în special la punctul 344 din hotărârea atacată, în care Tribunalul a statuat că cele două amenzi distincte aplicate recurenței pentru unul și același comportament nu încălcau principiul *ne bis in idem*. Or, acest principiu, astfel cum ar reieși din jurisprudența Curții, ar cuprinde atât interzicerea dublei urmăriri, cât și interzicerea dublei pedepse, în sensul că o persoană nu trebuie sancționată de două ori pentru aceeași infracțiune.

- 70 În primul rând, reținând drept criteriu pertinent, la punctul 319 din hotărârea atacată, faptul că cele două amenzi aplicate recurentei „au fost aplicate de aceeași autoritate printr-o singură decizie”, Tribunalul ar fi reținut o interpretare formalistă și artificială a principiului *ne bis in idem*, deși acesta ar viza orice dublă sancțiune, independent de faptul că aceasta este aplicată în aceeași procedură sau în proceduri distincte.
- 71 Acest principiu ar interzice aplicarea mai multor sancțiuni pentru același comportament ilicit, din moment ce sunt îndeplinite cele trei condiții de identitate a faptelor, de unitate de făptuitor și de unitate a interesului legal protejat, ceea ce ar fi cazul în speță. În ceea ce privește criteriul de identitate a faptelor și de unitate a făptuitorului, Tribunalul ar fi recunoscut, la punctul 305 din hotărârea atacată, că cele două amenzi distincte au fost aplicate numai pentru actul săvârșit de recurentă, și anume achiziția din decembrie 2012. În ceea ce privește unitatea interesului legal protejat, atât articolul 4 alineatul (1), cât și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 ar fi concepute pentru a proteja același interes juridic, și anume să se asigure că nu se cauzează niciun prejudiciu permanent și ireparabil concurenței efective ca urmare a realizării precoce a operațiunilor de concentrare.
- 72 În al doilea rând, punctul 344 din hotărârea atacată nu ar fi conform cu jurisprudența Curții și a Tribunalului, din care ar reieși că principiul *ne bis in idem* se aplică în contextul aceleiași decizii sau proceduri. Recurenta se referă, în această privință, la Hotărârea din 18 decembrie 2008, Coop de France bétail et viande și alții/Comisia (C-101/07 P și C-110/07 P, EU:C:2008:741), și la Hotărârea din 21 iulie 2011, Beneo-Orafti (C-150/10, EU:C:2011:507), precum și la Hotărârea Tribunalului din 5 octombrie 2011, Transcatab/Comisia (T-39/06, EU:T:2011:562). În plus, trimiterile efectuate de Tribunal, la punctele 333-338 din hotărârea atacată, la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului ar fi lipsite de relevanță, în măsura în care dreptul Uniunii ar prevedea o protecție mai extinsă împotriva dublei sancțiuni, astfel cum ar reieși din jurisprudența Curții și a Tribunalului.
- 73 În subsidiar, recurenta susține că Tribunalul a omis în mod eronat să aplice principiul deducerii („Anrechnungsprinzip”), care ar impune luarea în considerare a primei sancțiuni aplicate la stabilirea celei de a doua sancțiuni și ar fi aplicabil oricărei situații în care principiul *ne bis in idem* nu este aplicabil în întregime. Potrivit recurentei, nici Comisia, la punctele 206 și 207 din decizia în litigiu, nici Tribunalul, la punctele 339-344 din hotărârea atacată, nu au ținut seama de prima amendă atunci când au aplicat-o pe cea de a doua.
- 74 Comisia apreciază, pe de o parte, că argumentele recurentei sunt neîntemeiate în măsura în care privesc pretinsa încălcare de către Tribunal a principiului *ne bis in idem*. Pe de altă parte, în ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului deducerii, Comisia consideră că, întrucât recurenta nu și-a dezvoltat în mod corect argumentele sau nu a indicat eroarea specifică pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o în această privință, argumentele menționate ar trebui respinse ca inadmisibile.

– *Aprecierea Curții*

- 75 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv de recurs, recurenta susține în esență că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 344 din hotărârea atacată, că principiul *ne bis in idem* și principiul deducerii nu se aplică unei situații în care sunt impuse mai multe sancțiuni printr-o singură decizie, chiar dacă aceste sancțiuni sunt impuse pentru aceleași fapte.
- 76 În ceea ce privește, în primul rând, principiul *ne bis in idem*, Curtea a statuat că acest principiu trebuie respectat în procedurile care au drept scop aplicarea de amenzi din domeniul dreptului concurenței. Principiul menționat interzice ca o întreprindere să fie condamnată sau urmărită din nou pentru un comportament anticoncurențial pentru care a fost sancționată sau cu privire la care a fost declarată ca nefiind răspunzătoare printr-o decizie anterioară care nu mai poate fi atacată. Același principiu urmărește să prevină ca o întreprindere să fie „condamnată sau urmărită din nou”, ceea ce presupune

că această întreprindere a fost condamnată sau declarată ca nefiind răspunzătoare printr-o decizie anterioară care nu mai poate fi atacată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 aprilie 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, punctele 28 și 29, precum și jurisprudența citată).

- 77 Această interpretare a principiului *ne bis in idem* este susținută de modul de redactare a articolului 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și de rațiunea de a fi a principiului respectiv, acest articol vizând în mod specific repetarea procedurilor cu privire la același act material, proceduri care s-au încheiat deja cu o decizie definitivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 aprilie 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, punctele 30 și 32).
- 78 Rezultă de aici că, contrar celor susținute de recurentă, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 319 din hotărârea atacată, că principiul *ne bis in idem* nu se aplică în speță, pentru motivul că sancțiunile pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 au fost aplicate de aceeași autoritate printr-o singură decizie, și anume decizia în litigiu.
- 79 Astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 106 din concluzii, această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentul recurente, formulat în ședință, potrivit căruia situația care a determinat pronunțarea Hotărârii din 3 aprilie 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie (C-617/17, EU:C:2019:283), este diferită de cea în discuție în prezenta cauză, dat fiind că era vorba, în acest precedent, despre aplicarea, în cadrul aceleiași decizii, a unei amenzi pentru încălcarea dreptului național al concurenței și a unei amenzi pentru încălcarea normelor de drept al Uniunii referitoare la concurență.
- 80 Astfel, protecția pe care principiul *ne bis in idem* urmărește să o ofere împotriva repetării anchetelor care conduc la aplicarea unei pedepse este fără obiect în situația în care, în aceeași decizie, se face aplicarea articolului 14 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 139/2004, în vederea sancționării unei încălcări a articolului 4 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din acest regulament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 3 aprilie 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, punctul 34).
- 81 În plus, trebuie înlăturate argumentele recurente întemeiate pe jurisprudența Curții și a Tribunalului, menționată la punctul 72 din prezenta hotărâre.
- 82 În această privință, este suficient să se arate că, la punctele 322-328 din hotărârea atacată, Tribunalul a analizat această jurisprudență și a concluzionat în mod întemeiat că nici Curtea, nici Tribunalul nu s-au pronunțat cu privire la aspectul dacă principiul *ne bis in idem* se aplică într-o situație în care mai multe sancțiuni sunt aplicate printr-o singură decizie. Prin urmare, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 110 și 111 din concluzii, această jurisprudență nu poate demonstra că Tribunalul a săvârșit vreo eroare de drept în interpretarea principiului *ne bis in idem*.
- 83 În ceea ce privește, în al doilea rând, argumentul recurente, formulat cu titlu subsidiar, potrivit căruia Tribunalul a omis în mod eronat să aplice principiul deducerii, este necesar să se constate că, deși, desigur, reiese din recurs că, prin intermediul acestui argument, recurenta urmărește să conteste punctele 339-344 din hotărârea atacată, aceasta nu prezintă totuși niciun element concret susceptibil să demonstreze că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, în special la punctele menționate, că principiul deducerii, presupunând că acesta constituie un principiu care poate fi invocat în speță, nu este aplicabil unei situații în care mai multe sancțiuni sunt impuse printr-o singură decizie, chiar dacă aceste sancțiuni sunt impuse pentru aceleași fapte.

- 84 Prin urmare, în măsura în care această premisă nu este contestată de recurentă, este necesar să se constate că argumentele prin care se susține că acest principiu impunea Tribunalului să constate că Comisia ar fi trebuit să ia în considerare prima sancțiune aplicată recurente la stabilirea celei de a doua sancțiuni sunt inoperante.
- 85 În plus, este necesar să se arate că, întrebată de Curte cu privire la acest aspect în ședință, recurenta a precizat că, referindu-se în special la principiul deducerii, intenționa să își întemeieze argumentul pe caracterul disproporționat al acestor sancțiuni. Acest argument este însă inadmisibil în măsura în care aceasta nu a formulat nicio critică cu privire la punctele 579-631 din hotărârea atacată, la care Tribunalul a apreciat în mod specific cuantumul amenzii aplicate recurente în lumina principiului proporționalității.
- 86 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al doilea aspect

– Argumentația părților

- 87 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 362 din hotărârea atacată, că pretinsa încălcare a obligației de notificare prevăzută la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 nu constituia încălcarea cea mai specifică și nu includea, în consecință, încălcarea mai generală a articolului 7 alineatul (1) din acest regulament. Procedând astfel, Tribunalul ar fi încălcat principiul care guvernează concursul de infracțiuni.
- 88 În primul rând, recurenta arată că acest principiu este recunoscut în dreptul internațional și în ordinea juridică a statelor membre. De aici ar rezulta că, atunci când un act pare să intre sub incidența a două dispoziții legale, dispoziția aplicabilă în principal exclude toate celelalte dispoziții, în temeiul principiilor subsidiarității, consumului sau specialității. Anumite state membre ar interzice de asemenea aplicarea unor sancțiuni duble atunci când acestea urmăresc să sancționeze o încălcare mai gravă și o încălcare mai redusă, care este inclusă în prima. În plus, recurenta subliniază că jurisprudența constantă a instanțelor internaționale interzice aplicarea unei duble sancțiuni unei persoane atunci când încălcarea unei dispoziții implică încălcarea unei alte dispoziții.
- 89 În al doilea rând, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept la punctele 302, 352 și 361 din hotărârea atacată, efectuând o distincție „tehnocratică” între elementele care definesc obligația de notificare și cele care definesc obligația de suspendare. Tribunalul ar fi considerat că încălcarea primei dintre aceste obligații ar constitui o încălcare instantanee, în timp ce încălcarea celei de a doua ar constitui o încălcare continuă. Or, această distincție ar fi lipsită de relevanță pentru aprecierea caracterului simultan al celor două încălcări în cauză, în măsura în care acestea ar face trimitere la același comportament, și anume punerea în aplicare a unei concentrări, dar la momente diferite, și anume înainte de notificare și, respectiv, de autorizare. În orice caz, distincția menționată nu ar justifica aplicarea unor sancțiuni cumulative pentru același comportament.
- 90 În al treilea rând, în cererea sa de recurs, recurenta a arătat că pretinsa încălcare a articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 constituie încălcarea cea mai specifică și cuprinde pretinsa încălcare a articolului 7 alineatul (1) din acest regulament.
- 91 Recurenta consideră că aptitudinea Comisiei de a aplica amenzi trebuie să corespundă diferitor scenarii vizate de dispozițiile Regulamentului nr. 139/2004. Astfel, articolul 7 alineatul (1) din acest regulament și competența Comisiei de a sancționa încălcarea acestui articol, în temeiul articolului 14 alineatul (2) litera (b) din regulamentul menționat, ar privi o situație în care o concentrare a fost notificată, dar

pusă în aplicare înainte ca aceasta să fie autorizată. În lipsa unei notificări, realizarea unei concentrări înainte de notificare și, prin urmare, în mod necesar înainte ca aceasta să fie autorizată, ar constitui încălcarea cea mai specifică și cea mai adecvată, care determină aplicarea unei amenzi în temeiul articolului 14 alineatul (2) litera (a) din același regulament.

- 92 În ședința în fața Curții, recurenta a precizat totuși că, dimpotrivă, considera că articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, în măsura în care se referă atât la obligația de notificare, cât și la obligația de suspendare, include articolul 4 alineatul (1) din acest regulament.
- 93 Potrivit recurente, nu se poate constata o încălcare a obligației de notificare decât dacă obligația de suspendare este încălcată. În această privință, la punctul 306 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi concluzionat că „cadru juridic actual [era] neobișnuit, întrucât exist[au] două articole în [Regulamentul nr. 139/2004] a căror încălcare [era] pasibilă de amenzi în aceeași serie de pedepse, dar pentru care o încălcare a primului implic[a] în mod necesar o încălcare a celui de al doilea”. În plus, recurenta se întemeiază, prin analogie, pe Hotărârea din 24 martie 2011, IBP și International Building Products France/Comisia (T-384/06, EU:T:2011:113, punctul 109), în care Tribunalul ar fi afirmat, în ceea ce privește aplicarea unei amenzi pentru obstrucționare sau pentru furnizarea de informații inexacte sau denaturate ca răspuns la o solicitare de informații, că „una dintre cele două calificări exclude posibilitatea de a o reține simultan pe cealaltă în ceea ce privește același comportament”.
- 94 Astfel, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 356 și 357 din hotărârea atacată, nu ar exista riscul de a se ajunge la rezultatul „aberant” descris la acest punct 356, în ipoteza în care, după cum susține recurenta, încălcarea obligației de notificare prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 este acoperită de încălcarea mai generală prevăzută la articolul 7 alineatul (1) din acest regulament.
- 95 În opinia recurente, interpretarea dispozițiilor în cauză de către Tribunal este conformă cu Regulamentul (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (JO 1989, L 395, p. 1), care a fost înlocuit prin Regulamentul nr. 139/2004, și care impunea notificarea concentrării într-un termen prevăzut. Această interpretare ar fi însă lipsită de sens în cadrul Regulamentului nr. 139/2004, care ar impune o simplă obligație de notificare a operațiunii înainte de punerea sa în aplicare, astfel încât nu s-ar mai justifica aplicarea unor sancțiuni cumulative, pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1) și pentru încălcarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004.
- 96 Comisia contestă argumentele recurente și consideră al doilea aspect al celui de al doilea motiv de recurs ca fiind neîntemeiat.

– *Aprecierea Curții*

- 97 Prin intermediul acestui al doilea aspect, recurenta susține în esență că Tribunalul a încălcat principiul care guvernează concursul de infracțiuni statuând, în special la punctul 362 din hotărârea atacată, că Comisia a sancționat în mod întemeiat recurenta atât pentru încălcarea articolului 4 alineatul (1), cât și pentru încălcarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004.
- 98 Este necesar să se arate că, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 348 și 349 din hotărârea atacată, constatând în același timp că în dreptul Uniunii în materie de concurență nu există norme specifice privind concursul de infracțiuni, Tribunalul a examinat totuși argumentele recurente întemeiate pe principiile dreptului internațional și pe ordinile juridice ale statelor membre. Acesta a verificat astfel aspectul dacă Regulamentul nr. 139/2004 conținea, astfel cum susține recurenta, o „dispoziție aplicabilă în principal”, care exclude aplicarea celorlalte dispoziții ale acestui regulament.

- 99 În această privință, în primul rând, la punctul 350 din hotărârea atacată, Tribunalul a confirmat constatarea Comisiei potrivit căreia legiuitorul Uniunii nu a definit o încălcare ca fiind mai gravă decât alta, încălcările articolului 4 alineatul (1) și ale articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 fiind supuse aceluiași plafon, conform articolului 14 alineatul (2) literele (a) și (b) din acest regulament.
- 100 Procedând la o astfel de constatare, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept.
- 101 La punctele 294 și 295 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat în mod întemeiat, în observațiile sale introductive cu privire la relația dintre articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, că, deși există o legătură între aceste dispoziții, întrucât o încălcare a articolului 4 alineatul (1) din acest regulament determină în mod automat o încălcare a articolului 7 alineatul (1) din regulamentul menționat, situația inversă nu este însă exactă.
- 102 Astfel, în situația în care o întreprindere notifică o concentrare înainte de punerea sa în aplicare, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, rămâne posibil ca această întreprindere să încalce articolul 7 alineatul (1) din acest regulament, în ipoteza în care ar pune în aplicare această concentrare înainte ca Comisia să o declare compatibilă cu piața internă.
- 103 Rezultă că articolul 4 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 urmăresc obiective autonome în cadrul sistemului de „ghișeu unic”, menționat în considerentul (8) al acestui regulament.
- 104 Astfel cum Tribunalul a arătat în mod întemeiat la punctul 302 din hotărârea atacată, pe de o parte, articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede o obligație de a face care constă în obligația de a notifica concentrarea înainte de punerea sa în aplicare și, pe de altă parte, articolul 7 alineatul (1) din același regulament prevede o obligație de a nu face, și anume de a nu pune în aplicare această concentrare înainte de notificarea și de autorizarea acesteia.
- 105 Regulamentul nr. 139/2004 prevede, la articolul 14 alineatul (2) literele (a) și (b), amenzi distincte pentru încălcarea fiecăreia dintre aceste obligații.
- 106 Prin urmare, deși, astfel cum susține recurenta, în cadrul Regulamentului nr. 139/2004, nu este efectiv posibil să se aibă în vedere o încălcare a articolului 4 alineatul (1) din acest regulament independent de o încălcare a articolului 7 alineatul (1) din regulamentul menționat, nu este mai puțin adevărat că, după cum Tribunalul a statuat în mod corect la punctele 296 și 297 din hotărârea atacată, același regulament prevede posibilitatea, în conformitate cu articolul 14 alineatul (2) literele (a) și (b), de a aplica amenzi distincte, în temeiul fiecăreia dintre aceste încălcări, în situația în care acestea din urmă sunt săvârșite concomitent, prin punerea în aplicare a unei concentrări înainte de notificarea acesteia Comisiei.
- 107 Interpretarea recurenteii potrivit căreia, într-o astfel de situație, Comisia nu poate sancționa decât încălcarea articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, în măsura în care această dispoziție ar include articolul 4 alineatul (1) din acest regulament, nu poate fi reținută.
- 108 Astfel, această interpretare este contrară obiectivului Regulamentului nr. 139/2004, care urmărește, după cum reiese din considerentul (34) al acestuia din urmă, să asigure un control eficient al concentrărilor care au o dimensiune comunitară, obligând întreprinderile să notifice în prealabil concentrările lor și prevăzând că realizarea acestora trebuie suspendată până la adoptarea unei decizii finale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 mai 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, punctul 42).
- 109 Or, privând Comisia de posibilitatea de a stabili o distincție, prin intermediul amenzilor pe care le aplică, între situațiile avute în vedere la punctele 102 și 106 din prezenta hotărâre, și anume, pe de o parte, cea în care întreprinderea ar respecta obligația de notificare, dar ar încălca obligația de

suspendare și, pe de altă parte, cea în care această întreprindere ar încălca aceste două obligații, interpretarea menționată nu ar permite atingerea acestui obiectiv, în măsura în care încălcarea obligației de notificare nu ar putea face niciodată obiectul unei sancțiuni specifice.

- 110 În plus, aceeași interpretare ar echivala cu a lipsi de orice efect util articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004, întrucât, după cum recunoaște însăși recurenta, nu ar exista nicio situație, alta decât cea avută în vedere de Tribunal în hotărârea atacată, în care această dispoziție s-ar putea aplica. În măsura în care interpretarea recurentei ar însemna, în această privință, să se repună în discuție validitatea aceleiași dispoziții, trebuie subliniat, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 306 din hotărârea atacată și fără ca acest lucru să fie contestat de recurentă, că aceasta nu a invocat în fața Tribunalului nicio excepție de nelegalitate în ceea ce privește articolul 14 alineatul (2) litera (a) din acest regulament.
- 111 Prin urmare, Tribunalul a considerat în mod întemeiat că Comisia putea aplica două amenzi distincte în temeiul articolului 4 alineatul (1) și, respectiv, al articolului 7 alineatul (1) din regulamentul menționat.
- 112 În al doilea rând, la punctele 351-358 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat și a respins argumentul recurentei potrivit căruia încălcarea articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 constituie încălcarea cea mai specifică, care include încălcarea articolului 7 alineatul (1) din acest regulament.
- 113 În acest scop, Tribunalul s-a întemeiat în esență pe constatarea, care figurează la punctul 352 din hotărârea atacată, că o încălcare a articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 este o încălcare instantanee, în timp ce o încălcare a articolului 7 alineatul (1) din acest regulament este o încălcare continuă, care își găsește punctul de plecare chiar în momentul în care se comite încălcarea articolului 4 punctul 1 din regulamentul menționat.
- 114 La punctele 353-356 din hotărârea atacată, Tribunalul a dedus că, având în vedere termenele de prescripție diferite care se aplică pentru urmărirea acestor două tipuri de încălcări, interpretarea susținută de recurentă ar avea drept consecință avantajarea unei întreprinderi care încalcă atât obligația de notificare, cât și obligația de suspendare în raport cu o întreprindere care nu ar încălca decât obligația de suspendare.
- 115 Rezultă că, în mod contrar susținerilor recurentei, distincția constatată în mod întemeiat de Tribunal între încălcarea articolului 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004, care constituie o încălcare instantanee, și încălcarea articolului 7 alineatul (1) din acest regulament, care este o încălcare continuă, este relevantă pentru aprecierea aspectului dacă una dintre aceste două încălcări trebuie calificată drept „mai specifică” și, prin urmare, dacă una este susceptibilă să o includă pe cealaltă.
- 116 Pe de altă parte, având în vedere considerațiile care figurează la punctele 100-111 din prezenta hotărâre, argumentul recurentei potrivit căruia aceeași distincție nu ar permite Comisiei să aplice sancțiuni cumulative este, în orice caz, neîntemeiat.
- 117 În al treilea rând, nici argumentul recurentei potrivit căruia Tribunalul ar fi încălcat principiul concursului de infracțiuni, astfel cum ar rezulta din dreptul internațional și din ordinea juridică a statelor membre, nu poate fi admis.
- 118 Astfel, presupunând că acest principiu este relevant în prezenta cauză, astfel cum a statuat Tribunalul în mod întemeiat la punctele 372 și 373 din hotărârea atacată, în lipsa, în Regulamentul nr. 139/2004, a unei dispoziții care ar fi „aplicabilă în principal”, după cum reiese din cuprinsul punctelor 100-111 din prezenta hotărâre, acest argument nu poate fi reținut.

- 119 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, al doilea aspect al celui de al doilea motiv de recurs trebuie respins ca neîntemeiat.
- 120 Întrucât niciunul dintre aspectele invocate de recurentă în susținerea celui de al doilea motiv de recurs nu a fost admis, acest motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la motivul nou invocat în ședință

Argumentația părților

- 121 Prin intermediul unui motiv nou invocat în ședință, recurenta s-a întemeiat pe articolul 277 TFUE pentru a invoca nelegalitatea articolului 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004.
- 122 Aceasta susține, în această privință, că articolul 14 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 139/2004 constituie temeiul juridic care permite sancționarea în același timp a încălcării articolului 4 alineatul (1) și a articolului 7 alineatul (1) din acest regulament, astfel încât nu ar exista niciun motiv pentru a aplica articolul 14 alineatul (2) litera (a) din regulamentul menționat.
- 123 Comisia consideră că acest motiv nou este inadmisibil.

Aprecierea Curții

- 124 Prin intermediul noului motiv, invocat în ședință, recurenta invocă nelegalitatea articolului 14 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 139/2004.
- 125 În această privință, astfel cum s-a arătat deja la punctul 110 din prezenta hotărâre, din cuprinsul punctului 306 din hotărârea atacată reiese că, în fața Tribunalului, recurenta nu a invocat o excepție de nelegalitate în ceea ce privește această dispoziție.
- 126 Or, potrivit jurisprudenței Curții, a permite unei părți să invoce pentru prima dată în fața Curții un motiv pe care nu l-a invocat în fața Tribunalului ar echivala cu a-i permite să sesizeze Curtea, a cărei competență în materie de recurs este limitată, cu un litigiu mai extins decât cel cu care a fost investit Tribunalul. În cadrul unui recurs, competența Curții este limitată, astfel, la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele dezbătute în fața Tribunalului (Hotărârea din 19 aprilie 2012, Tomra Systems și alții/Comisia, C-549/10 P, EU:C:2012:221, punctul 99, precum și Hotărârea din 3 iulie 2014, Electrabel/Comisia, C-84/13 P, nepublicată, EU:C:2014:2040, punctul 35 și jurisprudența citată).
- 127 În consecință, noul motiv invocat de recurentă trebuie respins ca inadmisibil.
- 128 Întrucât niciunul dintre motivele invocate de recurentă în susținerea recursului formulat nu a fost admis, acest recurs trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 129 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea recurteii la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

- 1) Respinge recursul.**
- 2) Obligă Mowi ASA la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături